

עפ"ת 34799/04/22 - אسد טבаш נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 22-04-34799 טבаш נ' מדינת ישראל

תיק חיזוני: 90520945842

בפני כבוד השופט רונית בש

אסד טבаш המערער

נגד

מדינת ישראל המשיבה

פסק דין

1. לפניה ערעור על החלטת בית משפט השלום לטעורה בחיפה (כב' השופט גיל קרזבום) (להלן: בית משפט קמא) שניתנה בתיק המ"ש 8831-02-22 ביום 9/3/22 במסגרת דחה בית משפט קמא את בקשה המערער להארכת מועד להישפט בגין דו"ח שענינו עבירה של נהייה באור אדום שדליך בכיוון נהיגת המערער, לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה, עבירה שצלמה במערכת אכיפה מסוג A/3.

ההחלטה ביום"ש קמא

2. ביום"ש קמאקבע בהחלטתו, כי מעין באישור המסירה עולה כי לערער נשלחה הודעה תשלום הקנס בדו"ר רשום. צוין כי עסקין בהמצאה כדין לפי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תוך שהוטעם כי ההזמנה נשלחה לכטובתו של המערער על פי כתוב האישום וחזרה בצוין "לא נדרש". עוד הובחר כי באישור המסירה מוליאן חתימת הדoor ומועד המסירה וכי הוא נושא את שמו של המערער ואת כתובתו, פרטימם עליהם לא חלק המערער. לפיכך, בנסיבות אלו, המערער לא הוכיח, אף לא לכואורה, כי לא קיבל את הודעה תשלום הקנס בשל נסיבות שאין תלויות בו.

3. עוד צוין ביום"ש קמא כי אומנם המערער כפר ביצוע העבירה וטען כי הרכב בו בוצעה העבירה היה בחזקת אדם אחר, אך על פי ההלכה הרי שטענה כי אדם אחר נהג ברכב, אינה מבסתה חש לעיונות דין ואינה מצדיקה(arrestum) הארכת מועד להישפט. כמו כן הודגש כי על פי הפסיקה הרי שגם במקרים בהם קיימת תשתיית ראייתית מוצקה לכך שאדם אחר ביצע את העבירה, הרי שאינו בכך כדי להוכיח את קבלת הבקשה. בשולי הדברים צוין כי מדובר בטענת הגנת שכחה וכי הכרה בה תפגע ביעילות ההלכים בבית המשפט לתעבורה. בסיכון של דבר, לא שוכנע ביום"ש קמא כי לערער יגרם עיונות דין אם בקשרו לדוחה ומשכך הבקשה נדחתה.

نימוקי הודעה הערעור

4. המערער בערעורו טוען כי המשיבה בתגובה לבקשתו להארכת מועד להישפט, התייחסה רק לעניין מסירת ההזמנה לדין לידי המערער ולא התייחסה כלל לעניין החש לעיונות דין ולסיכון ההגנה. משכך, טוען המערער כי לא היה רשאי ביום"ש קמא לבסס את החלטתו על טענה שלא הוולטה ע"י המשיבה בתגובהה. לגופו של עניין, טוען המערער, כי מעבר לטענותו כי ברכב נהג אדם אחר (בתו של המערער), הרי שעסקין בדו"ח שצלם

במצלמת א3 לגביה נקבעו בפסקה ממצאים של אי אמינות. לפיכך, טוען המערער כי שגה בימ"ש קמא עת שקבע כי סיכון ההגנה שלו נמכים. לשיטת המערער, המצאת תצהיר מטעם מי שנאג ברכב וענין אמינות הנסיבות המוטל בספק, מוכחים את עיונות הדין שנגרם לו.

5. עוד טוען המערער כי קיומו של הדו"ח הובא לדייעתו רק לאחר שקיבל הודעה לגבייה קנסות. לטענת המערער, שהיא בתקופה הרלוונטיית בביוד ביתי לתקופה ממושכת, דבר שמנע ממנו לצאת מהבית ולאסוף דברי דואר, כך שאין חולק לשיטתו, כי או קבלת הדו"ח נובעת מסיבות שאין תלויות בו. לgresת המערער, עצם משלו הדו"ח בשיאו של משבר הקורונה שגרר הגבלות וסגרים שונים, די בו כדי להעלות ספקות של ממש לעניין ביצוע המיסירה ולהפריך את חזקת המיסירה. המערער מבahir כי בעת הרלוונטיות חזרה משפחתו מהו"ל ושהתבה בביוד וכן חל חדש הרמדאן.

6. לפיכך, מבקש המערער לקבל את ערעונו ולהורות על הארכת מועד להישפט.

טיעוני באי כוח הצדדים בדיון

7. בדיון לפני היום חזר ב"כ המערער על האמור בהודעת הערעור, תוך שטען כי היה על בימ"ש קמא למציא את תגבות המשיבה לבקשת הארכת מועד להישפט למתן חשיבות המערער, וזאת לצורך התייחסות המערער בתצהיר לעניין אישור המיסירה. כמו כן נטען כי היה על בית המשפט לקבוע דיון במהלכו היה נ查קר המערער על תצהיריו וסתור את חזקת המיסירה. עם זאת, טען ב"כ המערער בד בבד, כי המערער אינו טוען לפגם באישור המיסירה, כי אם לכך שמאفات תקופת הקורונה והיבוד לא התאפשר לו לדרוש את דבר הדואר. עוד שבב"כ המערער וטען כי המשיבה לא התייחסה בתגובהו לסיכון ההגנה כי אם רק לעניין המיסירה וכי חרף זאת בימ"ש קמא נדרש לסיכון ההגנה.

8. ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הودעת הערעור תוך שטען כי לא נפללה שגגה בהחלטת בימ"ש קמא. נטען כי חזקת המיסירה העולה מתקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, לא נסתרה ע"י המערער. לגבי טענת המערער כי הוא ובני משפחתו שהוא בביוד בתקופת הקורונה ולכן אף מאפת חג הרמדאן לא יכולו לדרוש את דבר הדואר, טען ב"כ המשיבה כי עסקינו בטענה עובדתית שהועלתה לראשונה בשלב הערעור. נטען ע"י ב"כ המשיבה כי טענת המערער לגבי אי אמינות הנסיבות א3 אינה יכולה להיות תשתית לטענת עיונות דין למערער וכי גם טענה זו מועלית לראשונה בערעור. עוד טען ב"כ המשיבה כי התצהירים של המערער ובתו חסרים פרטיהם ואסמכתאות וכי לא ברור כיצד יכולה הייתה הניתן הבהיר זמן כה רב, כי היא זו שנאג ברכב. בסיכוןו של דבר, ביקש ב"כ המשיבה לדחות כאמור את הערעור.

דין והכרעה

9. מסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") עולה, בין היתר, כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט בגין הודעת תשולם קנס גם אם הבקשה להישפט הוגשה באיחור, ובבלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) לחסד"פ, בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שייפרט בהחלטתו. סעיף 229(ה) לחסד"פ קובע, כהאי לישנא:

"תובע רשאי לדון בבקשת שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשת לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות בבקשתו ושמנו ממנה להגישה במועד והוא הגישה מיד לאחר שהוסרה המנעה".

10. בית המשפט הנדרש להערכת מועד להישפט שוקל שיקולים הדומים לשיקולים הנשקלים במסגרת דין בבקשתה לביטול פסק דין, שניתן בהיעדר נאשם, המוגשת מכוח סעיפים 130 ו- 240 לחסד"פ (ראו: רע"פ 9142/01 סוריה איטליה נ' מ"י, פ"ד נ"ז 6) על המבקש הערכת מועד להישפט להראות טעם טוב וראוי המבahir מודיעו נמנע מהגשת התביעה להישפט במועד ובית המשפט נדרש לשקל - האם אי היעתרות לבקשתה יגרור עיות דין לנאשם, באופן המצדיק הייעתרות לבקשתו.

11. ומהתאם להכא:

המערער לא הראה טעם טוב וראוי המבahir מודיע נמנע מהגשת התביעה להישפט במועד. תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת: "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס וחאים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירות קנס כailo הומצאה דין גם بلا חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקלבן". אין חולק כי למערער נשלה הودעה לתשלום הकנס בדואר רשום, וזאת לכתחות מגורי ובהתאם לתקנה 44 א הנ"ל. לפיכך ונוכח העובדה שאישור המסירה חוזה בציון "לא נדרש" הרו שקמה בעניינו חזקת מסירה דין. טענה המערער כי לא יכול היה לדרש את דברי הדואר מפה היותו נתן בקידוד בתקופת הקורונה לאחר שבו מחול', הינה טענה עובדתית שלא בא ذקרה בבקשתה להערכת מועד להישפט שהוגשה בפני בימ"ש קמא. עסקין בטענה סתמית ובלתי מבוססת ולפיכך אין בה כדי לסתור את חזקת המסירה.

12. כמו כן, ניתן כי לא נפלה שגגה בכך שבית משפט קמא נדרש לסייע ההגנה של המערער אף שהמשיבה לא התייחסה לכך בתגובהה, והרי על בימ"ש קמא היה לבחון האם יגרם עיות דין למערער במידה ותידה בקשתו. CAN אצין כי אין בטענה בדבר אי אמינותן של מצלמות א/3 כדי להצביע על חשש לעיות דין למערער (ראו לעניין זה: רע"פ 2983/19 שחמאו נ' מדינת ישראל; עפ"ת 18-12-7334 בן דוד נ' מדינת ישראל; עפ"ת 19-01-57312 לעד נ' מדינת ישראל).

13. אף בטענה כי בתו של המערער היא זו שנגה ברכב אין כדי להצביע על חשש לעיות דין. בית המשפט העליון (כב' השופט א' שהם) קבע לעניין הטענה כי אדם אחר נהג ברכב: "... אין בידי לקבל את טענת המבקש, כי דחית בקשתו תגרום לו עיות דין, שכן לא הוכח כל טעם ממש המציבע על חשש כלשהו לעיות דין שנגרם לו. ועוד אוסף, כי טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, אינה מבוססת חשש לעיות דין כלפי" (רע"פ 7709/13 28.11.13). CAN ראי לציין כי דין עם ב"כ המשיבה בטיעונו בדיון לפני, לפיו שמעון סאסי נ' מדינת ישראל(28.11.13)).

תצהיר המערער ובתו לפיהם לא הוא נהג ברכב כי אם הבת, הינט תצהירים לקוינט הנעדרים פרטם ואסמכותאות. הבת טענה בתצהירה מיום 20/2/22, כי ביום 24/3/21 נהגה ברכב. דא עקא, שמפליא כיצד זכרה הבת, בעבר כשנה, את נהיגתה ברכב במועד בו בוצעהلاقורה העבירה של נהיגה ברמזור אדום, מה גם שהבת טוענת כי היה לא ביצעה את העבירה.

14. נכון כל האמור לעיל, הרי שלא נפל פגם בהחלטת בימ"ש קמא אשר דחתה את בקשה המערער להארכת מועד להישפט.

15. בסיכומו של דבר, אני דוחה את הערעור.

פסק דין יומצא לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום ז' סיון תשפ"ב, 6 יוני 2022, בהעדר הצדדים.